

NASTARCZYĆ (2) *vb pf*

Oba a jasne.

fut 3 pl nastarczą (1). ◇ con 3 pl subst by nastarczyły (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.

1. *Wystarczyć, być w dostatecznej ilości [czemu] (1) : O siłázby teraz po thy czáły oflic trzeba/ á fínadz y krowy ledweby temu náftarczyły. RejZwierc 33v.*

2. *Podolać czemuś tyle, ile trzeba [cum inf] (1) : Pátrz zálie czo lie fkarbu Bożego popfuie ná owy pozłóifite nitki/ [...] ná owy dziwne tkánice/ ták fzyte iáko háwtowáne/ że iuż y málárze wzorow nie náftarczą wymyfláć. RejZwierc 58.*

Synonimy: 2. nastarczyć, zdołać.

Formacje współrdzenne cf STARCZYĆ.

JR, KW